

ved Oplæsningen af Navnene paa de Medlemmer, som havde indgivet en saadan Begjæring, befandt sig at være indløbet nogle Feiltagelser, bleve Forhandlingerne indtil videre fortsatte, idet Ordet gaves til:

B. Christensen: Jeg troer i mange Henseender at være opfordret til at tage Ordet nu da Spørgsmaalet er, om vi skulle gjøre, som Nogle ville, stemme Ja for denne Lov, eller om vi skulle — som Andre ville — stemme Nei og forkaste den. Jeg er da af den Mening, at vi skulle stemme Ja for den, fordi den, selv som den er, er et Fremstridt, som jeg troer, det vil kunne lykkes os at faae anerkjendt som et saadant i Folket, ved Siden af at jeg ikke tvivler om, at det samme Folk jo vel vil vide at erkjende og vurdere dens hele Sammenhæng og Historie.

Det staaer fast for mig, at det ærede Ministeriums Fleertal har øvet en ganske væsentlig Indflydelse paa, at Anordningen vil blive netop saaledes som den nu synes at ville blive, og, jeg gjentager, jeg troer, at Ministeriet haade i Realiteten og i Formen herved er optraadt saaledes, at det hos dem, der tænke og dømmes, som jeg, ikke mere let hen vil finde sær og slynderlig Tillid for Eftertiden. Og jeg skylder, da netop dette er blevet urgeret af en talentfuld Forsvarer af Sagen og af Ministeriet (Hall), at sige ligefrem, at jeg troer, at, ligesaa vist som et Parti i Salen, naar og saalænge det betragter sig som Majoritet, er forpligtet netop derved til baade at vide, hvad det vil og ikke at ville Andet eller Videre, end hvad det maa erkjende sig istand til endelig at kunne sætte igjennem i alle Stadier, ligesaa vist forekommer det mig for den nærmere Betragtning indlysende, at en Samling af Flere ikke kan optræde med en Billie, med en Paastand, som i sig selv eller i det Hele kan tilfredsstillende enhver Enkelt, men at netop, jo varmere og inderligere den Enkelte er gennemtrængt af Erkjendelsen af Nødvendigheden af at virke paa den Maade, at man slutter sig sammen og forenes om en Enhed og til en Enhed, desmere ikke blot forsvarligt, men endog pligtmæssigt er det at fornægtes eller modificere sin egen Overbevisning, saavidt den tør og kan fornægtes, og slutte sig til det, om hvilket

man kan troe at vinde Majoriteten af sine Egefindede. Jeg hører til den Deel her i Salen, som indtil nærværende Sag i de fleste Tilfælde har været Majoritet. Under disse Omstændigheder maatte det være en politisk Pligt for mig at ville i dette Tilfælde kun det, som man maatte kunne haabe deels at faae Majoritet for her i Thinget, deels at faae Majoritet for paa de andre Steder — Landsting og Regering —, hvor det behøves, for at Sagen kan blive Lov. Jeg troer derfor ogsaa, at det er en naturlig og berettiget Sag at vi ved at bestemme vor Stilling forud, omhyggeligt have veiet Ministeriets. Uanset at Ministeriet næsten altid eller idetmidte ganske særdeles ofte har voteret med dem, der hidtil vare i Minoritet, troer jeg dog, at vi vare vel berettigede til netop i en Sag, som denne, at sige til os selv: Ministeriet **Kan** ikke have foreslaaet den Afsløsning til 3½ pCt. med ½ pCt. Amortisation, uden at det er baade alvorligt overbevist om og alvorligt bestemt paa at ville sætte igjennem, enten dette eller det, der maatte ligge dette nærmest. Den ærede Finantsminister, der er optraadt som Ministeriets Majoritets Talsmand i denne Sag, har nu vist nok idag ladet Ord falde, som ere blevne forstaaede af mig og af Flere, som om han og Ministeriets Majoritet egentlig lagde aldeles lidt Vægt paa, om der blev givet noget Mere eller Mindre i Bederlag. Han nævnte Procenter, jeg skal ikke gjentage dem, men blot sige, vi kunde umulig være berettigede til at tiltroe Ministeriet en saadan Synsmaade; thi efter den Anskuelse, vi have, om hvad et Ministerium skylder sig selv og sin Politik, vilde kunns Saa af os da kunne have den Tillid til Ministeriet, som dette Ministerium dog altid maa ønske sig hos en talrig eller ikke talrig Kreds af Folkerepresentationen. Det er sagt, at Ministeriet er optraadt og har udtalt sig saa tidligt, som det vel var muligt. Jeg benægter dette. Der er Ingen her, som har fordret, at Ministeriet ved den første Behandling af Sagen skulde erklære sig endelig og allermindst for noget andet end sit eget Forslag; men det, som var at vente, det var netop efterat der forelaae Komiteebetænkning og da Forhandlingerne anden Gang vare begyndte,